

Kitab Daniel - Nomer Telung Puluh Papat

Panyingkapané Daniel: Lelakon Kenabian ngliwati Sajarahing Bumi lan Pangadilané Allah

Jeff Pippenger

2023-12-29

Nem bab kapisan saka kitab Daniel nggambarake sajarah kewan bumi ing Wahyu telulas. Amerika Serikat (kewan bumi) wiwit minangka karajan kaping nem ing ramalan Kitab Suci ing taun 1798, nalika kapausan (kewan segara ing Wahyu telulas) nampa tatu pati sing sipaté ramalan, lan mungkasi pamaréntahané minangka karajan kaping lima ing ramalan Kitab Suci.

Sajarah kéwan bumi iku sajatiné sajarahing bebaya ngenani cedhaké paukuman-paukumané Allah. Ing wiwitaning sajarah kéwan bumi, paukuman penyelidikané Allah wiwit kalaksanani, lan ing pungkasaning kéwan bumi paukuman eksekutifé Allah wiwit kalaksanani. Bebaya ngenani cedhaké paukuman penyelidikané Allah, ing wiwitan, dipratélakaké lumantar pasenaning malaékat kapisan ing Wahyu pasal patbelas, kang tekan ing “wektu pungkasan” taun 1798. Bebaya ngenani cedhaké paukuman eksekutifé Allah, ing pungkasan, dipratélakaké minangka pasenan telung malaékat ing Wahyu pasal patbelas, kang tekan ing “wektu pungkasan” taun 1989.

Ing saben “wektu wekasan” ana sawijining bagéan saka kitab Daniel kang kabukak segelé. Ing wiwitan sajarah kéwan bumi, ing taun 1798, pasal pitu, wolu, lan sanga saka kitab Daniel kabukak segelé. Pasal-pasal mau dipratélakaké minangka wahyu Kali Ulai. Ing pungkasan sajarah kéwan bumi, ing taun 1989, pasal sepuluh, sewelas, lan rolas saka kitab Daniel kabukak segelé. Pasal-pasal mau dipratélakaké minangka wahyu Kali Hiddekel. Saben kitab Daniel kabukak segelé, ana sawijining prosès panggawé-bukti telung tataran kang ditibakaké marang generasi kang nalika iku lagi urip.

Panjenengané banjur ngandika, “Lungaa, Dhanièl; amarga tembung-tembung iku katutup lan kasegel nganti tekan wekasaning jaman. Akeh wong bakal kasucekaké, diresiki, lan diuji; nanging wong duraka bakal tumindak kanthi kadurakan; lan ora ana siji waé saka wong duraka kang bakal mangerti; nanging wong wicaksana bakal mangerti.” Daniel 12:9, 10.

Proses pangujian telung-langkah iku dhedhasar marang structuring tembung Ibrani sing diterjemahaké dadi “kayekten,” kang kawangun lumantar gabunganing aksara kapisan, kaping telulas, lan pungkasan saka abjad Ibrani. Tembung Ibrani iku makili lan ngasta daya nitahaké Allah. Kabèh kayekten panguwatan kabangun ing sandhuwuré tembung iku, mangkono uga proses pangujian telung-langkah ing Daniel pasal rolas. Tembung iku ora mung makili daya nitahaké Allah, nanging uga Yesus Kristus, kang iku Kayekten, lan kang uga Sang Kawitan lan Sang Pungkasan, kaya dene kapacak déning aksara kapisan lan aksara

pungkasan saka abjad Ibrani.

Sajarah wiwitaning kéwan bumi, nalika pepéling bab cedhaké pengadilan panyelidikan teka ing wektu wekasan ing taun 1798, dipratandhakaké déning malaékat kapisan ing Wahyu patbelas. Pesen malaékat kapisan ing Wahyu bab patbelas ngemot saben siji saka telung langkah, yaiku kayektèn, lan kang makili prosès panggodhèkan telung-langkah sing ngadhepi generasi nalika malaékat kapisan rawuh ing taun 1798.

Lan aku weruh malaékat liyané mabur ana ing satengahing langit, nggawa Injil langgeng kanggo diwartakaké marang wong-wong kang manggon ana ing bumi, lan marang saben bangsa, lan para kaum, lan basa, lan umat, Pangucapé kanthi swara sora: Wedia marang Allah, lan mènèhana kamulyan marang Panjenengané; amarga wis tekan wektuné pengadilané: lan sembaha marang Panjenengané kang nitahaké langit, lan bumi, lan segara, lan sumbering banyu. Wahyu 14:6, 7.

Pungkasaning sajarah kéwan bumi, nalika pepéling bab cedhaké pengadilan eksekutif tumeka ing wekasaning jaman ing taun 1989, dipralambangaké déning telung malaékat ing Wahyu pasal patbelas. Telung malaékat ing Wahyu patbelas makili telung langkah, yaiku kayektèn, lan telung malaékat iku makili proses ujian telung-langkah kang ngadhepi generasi sing urip nalika malaékat katelu rawuh ing taun 1989.

Lan aku weruh malaékat liyané mabur ana ing tengahing langit, nggawa Injil langgeng kanggo diwartakaké marang wong-wong kang manggon ana ing bumi, lan marang saben bangsa, taler, basa, lan umat, kanthi ngandika nganggo swara sora, Wediya marang Allah, lan mulyakna Panjenengané; awit wus tekan jam pengadilané: lan sembaha Panjenengané kang nitahaké langit, bumi, segara, lan sumber-sumber banyu. Banjur ana malaékat liyané kang ndherek, kanthi ngandika, Babil wis rubuh, wis rubuh, kutha gedhé iku, awit dhèwèké wus marakaké sakehing bangsa ngombé anggur bebenduning laku jinaé. Lan malaékat katelu ndherek wong loro mau, kanthi ngandika nganggo swara sora, Manawa ana wong nyembah kéwan iku lan recaé, sarta nampa tandhané ana ing bathuké, utawa ana ing tangané, wong iku dhéwé bakal ngombé anggur bebenduning Allah, kang kawutahaké tanpa campuran menyang ing tuwung paukumané; lan dhèwèké bakal disiksa nganggo geni lan belerang ana ing ngarsané para malaékat suci, lan ana ing ngarsané Sang Cempené: lan kumelun saka panyiksaé munggah ing salawas-lawasé; lan wong-wong kang nyembah kéwan iku lan recaé, sarta sapa waé kang nampa tandha jenengé, ora duwé katentreman awan utawa bengi. Ing kéné ana kasabarané para suci: ing kéné ana wong-wong kang netepi pepakoné Allah, lan pracayané Gusti Yésus. Wahyu 14:6–12.

Kitab Daniel kabangun ing ndhuwur telung pekabaraning malaékat. Struktur iku yaiku telung langkah saka tembung Ibrani kang tegesé “kayektèn”, lan uga proses pangujian telung langkah kang cocog karo iku; nanging proses pangujian mau kababar ing garis sajarahing kéwan bumi saka Wahyu pasal telulus (Amerika Sarékat), lan uga garis sajarah saka loro sunguning kéwan bumi mau (Republikanisme lan Protestanisme). Sajarah Amerika Sarékat, wiwit taun 1798 lan lumampah terus nganti hukum Minggu kang bakal

enggal dumadi, iku padha karo wektu sajarah kang ing njero iku gréja Advent Dina Kaping Pitu ana. Mulané kitab Daniel uga ngemot struktur kang nggambarake sajarah Adventisme, diwiwiti ing taun 1798 lan lumampah terus nganti hukum Minggu kang bakal enggal dumadi. Kanthi mangkono, kitab Daniel nandhesake sajarah-sajarah kenabian kang padha kaya kang diwakili ing kitab Wahyu, lan kanthi mangkono uga maringi paseksi kapisan kang nggawa marang kasampurnaning pekabaran saka paseksi kang kapindho. Kasampurnaning loro kitab mau kaleksanan lumantar fénoména kenabian kang padha kaya kang wis ana ing sesambungan antarane Prajanjian Lawas lan Prajanjian Anyar.

“Sajarah urip, pati, lan wungunipun Gusti Yesus, minangka Putraning Allah, boten saged kabuktekaken kanthi sampurna tanpa bukti ingkang katangkep wonten ing Prajanjian Lawas. Kristus kaandharaken wonten ing Prajanjian Lawas kanthi cetha kados dene wonten ing Prajanjian Anyar. Inggang satunggal maringi paseksi bab Juru Slamet ingkang badhé rawuh, déné ingkang satunggal malih maringi paseksi bab Juru Slamet ingkang sampun rawuh miturut cara ingkang sampun kapratelakaken déning para nabi. Supados saged ngregani rancangan panebusan, Kitab Suci Prajanjian Lawas kedah dipunmangertosi kanthi temenan. Punika pepadhang kamulyan saking jaman kapengker ingkang kebak pamedhar wangsit ingkang ngetingalaken gesangipun Kristus lan piwulang-piwulang ing Prajanjian Anyar kanthi kajelasan lan kaendahan. Kaelokan-kaelokanipun Gusti Yesus punika dados bukti kaallahanipun; nanging bukti ingkang paling kiyat bilih Panjenenganipun punika Penebus donya kapanggih wonten ing pamedhar wangsit Prajanjian Lawas menawi dipuntandhingaken kaliyan sajarah Prajanjian Anyar. Gusti Yesus ngandika dhateng tiyang-tiyang Yahudi, ‘Padha selidikna Kitab-Kitab Suci; awit ana ing kono sira padha nyana yèn sira nduwèni urip langgeng, lan kitab-kitab iku padha neksèni bab Aku.’ Ing wekdal punika boten wonten Kitab Suci sanès ingkang wonten kajawi Prajanjian Lawas; mila dhawuh saking Sang Juru Slamet punika cetha.” Spirit of Prophecy, volume 3, 211.

“Riwayat gesangé, pati, lan wunguné manèh Gusti Yésus,” ngringkes pakaryané Kristus tumrap umat manungsa, lan dadi paseksi tumrap telung undhak-undhakan iku, lan telung undhak-undhakan iku yaiku “bebener.” Tembung Ibrani kanggo “bebener” makili Gusti Yésus, kang iku kang wiwitan lan kang wekasan, kang mula lan kang pungkasan, lan Alfa lan Omega, lan tembung iku dhéwé dumadi saka aksara kang kapisan lan kang pungkasan kang makili prakara kang padha; amarga minangka Alfa lan Omega, Gusti Yésus nggambarake pungkasaning sawijining prakara bebarengan karo wiwitaning sawijining prakara. Gesang, pati, lan wunguné manèh Kristus iku bebener, awit, saliyané prakara-prakara liyane, iku dilambangaké déning telung undhak-undhakan, lan undhak-undhakan kang kapisan lan kang pungkasan padha-padha “gesang,” amarga “gesang” lan “wunguné manèh” loro-loroné padha “gesang.” Aksara ing tengah ana ing tembung Ibrani iku aksara angka telulas ing abjad, lan telulas iku pralambang pambrontakan, lan patiné Kristus katimbulake déning pambrontakané Iblis lan para putrané Adam, kang mèlu gumabung ing pambrontakané.

Pangertosan bab Wahyué Gusti Yésus Kristus ing kitab Wahyu kabukak segelé sakdurungé wekasane mangsa pitobat umat manungsa, lan salah siji unsur utami saka kayektèn sing

kabukak segelé ing wektu iku yaiku yèn Kristus iku “kayektèn,” yaiku Alfa lan Omega, kang maringi tandha astané minangka Alfa lan Omega ing dhuwur kayektèn-kayektèn sing wis Panjenengané netepaké supaya ana ing Sabdané. Nalika Sadulur White nyerat, “The history of the life, death, and resurrection of Jesus, as that of the Son of God, cannot be fully demonstrated without the evidence contained in the Old Testament. Christ is revealed in the Old Testament as clearly as in the New,” piyambakipun lagi negesaké, tumrap wong-wong sing gelem mirsa, yèn pesen telung malaékat ing Wahyu pasal patbelas (sing uga katata miturut telung langkah sing padha, yaiku “life, death and resurrection”), “cannot be fully demonstrated without the evidence contained” ing kitab Daniel.

Panjenenganipun ugi nedahaken bilih kitab Daniel maringi paseksi ngenani sawijining Babil “ingkang badhé rawuh”, déné kitab Wahyu maringi paseksi ngenani sawijining Babil ingkang “sampun rawuh” miturut cara ingkang sampun dipunpratelakaken déning kitab Daniel. Salajengipun, penerapan punika nedahaken bilih “supados saged ngraosaken” kitab Wahyu, kitab Daniel “kudu dipunmangertosi kanthi tuntas”, amargi “cahya ingkang sampun kaluhuraken” saking kitab Daniel punika “ingkang ndadosaken gesangipun Kristus lan piwulang-piwulang” ing kitab Wahyu “katampil kanthi cetha lan endah.”

Tembung-tembunge dheweke uga bisa dimangertèni minangka pratandha yèn “mukjijat-mukjijatipun Gusti Yesus” kang diprayogakaké ing kitab Wahyu iku “dados bukti kaallahanipun; nanging bukti-bukti ingkang paling kiyat bilih Panjenenganipun punika Juru Wilujenging jagad kapanggih” nalika wangsit-wangsit ing kitab Daniel “dipadakaké kaliyan sajarah” ing kitab Wahyu. Salajengipun, bisa kapirsanan bilih nalika “Gusti Yesus ngandika dhateng tiyang-tiyang Yahudi, ‘Telitinen Kitab Suci; awit ana ing kono kowé padha ngira yèn kowé nduwèni urip langgeng, lan Kitab Suci iku kang neksèni bab Aku,’” tumrap tiyang-tiyang Yahudi rohani ing jaman samenika, kitab Daniel punika ingkang neksèni bab Wahyuning Gusti Yesus Kristus, lan wahyu punika, kang kabikak sakedhik sadèrèngipun tutuping mangsa kasempatan, punika papan ing pundi urip langgeng kapanggih.

Kitab Daniel ngandharaké kayektèn-kayektèn nubuat kang digawa marang kasampurnan ana ing Kitab Wahyu. Kitab iku kabangun ing dhasar telung langkah kang diwakili déning tembung Ibrani tumrap “kayektèn”, lan mulané kitab iku dhéwé nggambarake sawijining ujian tumrap generasi nalika prakara-prakara iki dibukak segelé lan dicethakaké. Gusti Yésus piyambak, minangka Alfa lan Omega, ditekanaké kanthi langsung ana ing tembung-tembung pisanan lan pasal kapisan saka Kitab Wahyu. Artikel-artikel iki uga wis nedahaké yèn Daniel pasal siji nduwèni struktur lan ciri-ciri nubuat kang padha karo pekabaran malaékat kang kapisan saka Wahyu pasal patbelas.

Pekabaran malaékat kapisan lan Daniel pasal siji, loro-loroné padha ngenali prosès panggodhèn telung tataran sing dadi pratandha khasé Alfa lan Omega. Pasal iku diwiwiti kanthi Babil harfiah ngalahaké Yéhuda harfiah, lan kitab iku nuntun marang paprangan pungkasan antarané Babil lan Yéhuda sing katuduhaké ing enem ayat pungkasan saka Daniel pasal sewelas. Ing ayat-ayat mau Babil rohani dikalahaké déning Yéhuda rohani, kaya déné Mikhaèl jumeneng lan mangsa cobaning manungsa ditutup. Ayat-ayat mau

nglambangaké pungkasaning sajarah kenabian ngenani perang antarané Babil lan Yéhuda. Ing ayat-ayat mau, warasaning tatu pati iku digambaraké.

Ayat-ayat sing njlentrehake warase tatu pati iku diwiwiti saka Daniel sewelas ayat patang puluh, kang diwiwiti kanthi tembung, “Lan ing mangsa wekasan.” “Mangsa wekasan” ing ayat iku nggambarake taun 1798, nalika kapausan nampa tatu patine. Banjur ayat-ayat kasebut nyaritakake carane tatu pati iku diwarasake, nalika kapausan nelukake, kapisan mungsuhe, ratu ing sisih kidul (Uni Soviet), kapindho sekutune, tanah kamulyan (Amerika Serikat), lan katelu korbane, Mesir (Perserikatan Bangsa-Bangsa). Ing ayat patang puluh lima kapausan (ratu ing sisih lor) tekan ing pungkasané, tanpa ana sing nulungi. Crita bab warase tatu pati kapausan ing ayat-ayat kasebut diwiwiti kanthi rubuhe kapausan ing taun 1798, lan dipungkasi kanthi munggah lan rubuhe kapausan ing wekasan. Ayat-ayat ing antarane pambukaning pérangan kasebut lan panutupaning pérangan kasebut ngenali pambrontakan ing tengahé.

Tembung Ibrani tumrap “bebener” kawangun saka gabunganing aksara kapisan, aksara kaping telulas, lan aksara pungkasan ing alfabèt Ibrani. Telulas iku angka kang nglambangaké pambrontakan, lan sajarah ing antarané kang kapisan lan kang pungkasan. Ing pérangan pungkasaning ramalan ing kitab Daniel, peperangan kang padha, kang digambarake ana ing ayat-ayat wiwitaning kitab iku, uga digambarake. Ayat-ayat mau ngenalaké pasal kapisan, ing ngendi kita nemokaké prosès panggodhèn telung-langkah kang dadi bebener. Banjur ing pérangan pungkasan iku kita nemokaké telung langkah kang padha, awit pérangan mau diwiwiti kanthi ambruking kapisaning kapapaan lan dipungkasi kanthi ambruking pungkasaning kapapaan, lan ing tengahé kaapit pambrontakan ing dina-dina pungkasan.

Ing sajroning enem ayat pungkasan saka Daniel pasal sewelas kuwi, ana paseksi kapindho tumrap kayektèn, amarga kakuwatan géografis kapisan sing kudu ditelukaké déning kapausan (raja ing sisih kidul) iku minangka pralambang kakuwatan naga, kaya déné kakuwatan géografis sing pungkasan saka telu kakuwatan iku (Mesir). Panaklukan telung tataran sing perlu supaya tatu pati mau bisa waras, diwiwiti saka raja ing sisih kidul sing minangka pralambang kakuwatan naga saka atheisme, lan kakuwatan pungkasan saka telu kakuwatan mau, sing diwakili déning Mesir, iku minangka pralambang Alkitabiah utama tumrap atheisme sing kagandhèngaké karo naga. Satemené, tembung sing diterjemahaké dadi “kidul” ing ayat kaping patang puluh saka pérangan iki yaiku “negeb,” sing kadhangkala diterjemahaké dadi Mesir. Telu alangan mau ngemu pratandha kayektèn, amarga alangan kapisan iku alangan pungkasan. Kakuwatan sing ana ing tengah yaiku tanah kamulyan (Amérika Sarékat). Amérika Sarékat iku panggonan ing ngendi pambrontakan hukum Minggu dilairaké, lan pralambang Amérika Sarékat nalika wiwitané yaiku telulas koloni.

Pratandha Alpha lan Omega nembus saindhenging kitab Daniel, lan marakaké paseksi manawa, nalika digandhèngaké karo kitab Wahyu, iku netepaké kaallahaning Yesus Kristus. Miturut Daniel pasal rolas, lan proses panggawéan pambuktèn telung tataran kang dumadi

ing angkatan nalika kitab iku dibukak segelé; nampik wahyu bab struktur kitab Daniel, iku ateges kalebu ing antarané wong-wong kang diidentifikasi minangka wong duraka. Miturut Wahyu pasal patbelas, nampik wahyu bab struktur kitab Daniel, iku ateges kalebu ing antarané wong-wong kang diidentifikasi minangka para panyembah kéwan mau lan reca-gambarané.

Kitab Wahyu nedahaké yèn sakdurungé mangsa kasempatan sih-rahmat katutup, Wahyu bab Gusti Yesus Kristus kabikak, lan Wahyu bab Gusti Yesus Kristus iku kalebu pambikaking struktur Kitab Daniel.

“Kinurmatan déning manungsa kanthi tanggung jawab nagara lan kanthi rahasia karajan-karajan sing nguwasani jagad kabèh, Daniel uga kinurmatan déning Allah minangka duta-Nya, lan kaparingan akèh wahyu bab wewadi jaman-jaman sing bakal teka. Ramalan-ramalané kang endah, kaya kang dicathet déning dhèwèké ana ing bab 7 nganti 12 saka kitab kang mawa asmané, ora dimangertèni kanthi tuntas malah déning nabi iku dhéwé; nanging sadurungé pagawean uripé rampung, dhèwèké kaparingan katentreman kang mberkahi yèn ‘ing pungkasaning dina-dina’—ing mangsa panutuping sajarahing jagad iki—dhèwèké bakal diidinaké manèh kanggo ngadeg ana ing panduman lan papané. Ora kaparingan marang dhèwèké pangerten tumrap samubarang kabèh sing wis kawedharaké Allah ngenani ancasing karsané ilahi. ‘Tutupa pangandika iku, lan segela kitab iku,’ mangkono dhawuh kang kaparingaké marang dhèwèké ngenani tulisan-tulisan ramalané; iku kudu disegel ‘nganti tekan mangsané wekasan.’ ‘Lungaa ing dalanmu, dhuh Daniel,’ malaékat mau sapisan manèh dhawuh marang utusan Yéhuwah sing setya iku; ‘awit pangandika iku wis katutup lan kasegel nganti tekan mangsané wekasan.... Nanging kowé, lungaa ing dalanmu nganti tekan wekasané: awit kowé bakal ngaso, lan ngadeg ana ing pandumanmu ing pungkasaning dina-dina.’ Daniel 12:4, 9, 13.”

“Nalika kita saya cedhak marang pungkasaning sajarahing donya iki, pamedharing pratélan-pratélan nabi kang kacathet déning Daniel nuntut kawigatosan kita kang mligi, amarga pratélan-pratélan mau magepokan karo wektu kang temenan kita uripi saiki. Karo pratélan-pratélan mau kudu digandhengaké piwulang-piwulang saka kitab pungkasan ing Kitab Suci Prajanjian Anyar. Sétan wis nuntun akèh wong supaya pracaya yèn pérangan-pérangan nabi saka tulisan-tulisané Daniel lan Yokanan sang panampèn wahyu ora bisa dimangertèni. Nanging prasetyané cetha yèn berkah kang mligi bakal ngancani panliten marang pratélan-pratélan nabi iki. ‘Wong wicaksana bakal mangertèni’ (ayat 10), iku kapangandikakaké bab sesawangan-sesawangané Daniel kang bakal kabukak ing dina-dina wekasan; lan tumrap wahyu kang diparingaké Kristus marang abdiné, Yokanan, kanggo pituduhing umaté Allah sajroning sadawaning abad-abad, prasetyané mangkéné, ‘Rahayu wong sing maca, lan wong-wong sing ngrungu tembung-tembunging pratélan iki, lan netepi samubarang kang katulis ana ing kono.’ Wahyu 1:3.” Prophets and Kings, 547.

Nalika ngandika kanthi wangun wekdal tembe tumrap jaman lan mangsané dhèwèké, Sister White nyatakaké, “nalika kita saya nyedhaki pungkasaning sajarah donya iki”, “wong-wong

wicaksana bakal mangerti,” yèn “ramalan-ramalan kang kacathet déning Daniel nuntut kawigatosan kita kanthi mirunggan, amarga iku gegayutan karo wektu kang sabenere lagi kita uripi.” “Akèh wahyu ngenani rahasiaing jaman-jaman kang bakal teka.

Ramalan-ramalané kang nggumunaké, kaya kacathet déning dhèwèké ing bab pitu nganti rolas saka kitab kang ngemban asmane,” “bakal kabukak segelé ing dina-dina wekasan.”

Nalika kitab Daniel kabukak segelé, kitab iku ngasilaké sawijining prosès panyucèn telung tataran, kang nyoba generasi sing urip nalika Sang Singa saka taler Yehuda maringaké kitab Daniel marang umaté. Ing Wahyu pasal sepuluh, Sister White mratelakaké marang kita yèn malaékat sing mudhun iku “ora liya pribadi saluhur Yesus Kristus.” Ing Wahyu pasal sepuluh, malaékat iku nyekel sawijining kitab cilik kang kabukak ana ing astané, kang dipréntahaké marang Yohanes supaya dijupuk lan dipangan. Kitab iku wis dibukak segelé déning Sang Singa saka taler Yehuda, kang ora liya pribadi saluhur Yesus Kristus, mula kitab kang dipréntahaké marang Yohanes supaya dipangan iku ya kitab ciliké Daniel.

“Panjenengané iku Singa saka taler Yéhuda kang mbukak segelé kitab mau lan maringi marang Yohanes wahyu bab apa kang bakal kelakon ing dina-dina wekasan iki.

“Daniel jumeneng ing pérangané kanggo nyangga paseksèné kang kaséglèl nganti tekan mangsa wekasan, nalika pawartos malaékat kapisan kudu diproklamasèkaké marang donya kita. Perkara-perkara iki duwé wigati tanpa wates ing dina-dina pungkasan iki; nanging nalika ‘akéhé bakal disucèkaké, digawe putih, lan diuji,’ ‘wong duraka bakal tumindak duraka: lan ora ana siji waé saka wong duraka kang bakal mangerti.’ Satemené pancen mangkono! Dosa iku palanggaran marang angger-anggeré Allah; lan wong-wong kang ora gelem nampani pepadhang bab angger-anggeré Allah ora bakal mangerti proklamasi pawartos malaékat kapisan, kapindho, lan katelu. Kitab Daniel kabukak segelé ana ing wahyu marang Yokanan, lan nuntun kita maju menyang adegan-adegan pungkasan sajarah bumi iki.

“Punapa para sadulur kita badhé ngélingi bilih kita sami gesang ing satengahing bebaya-bebaya ing dinten-dinten pungkasan? Wacanen Kitab Wahyu gegayutan kaliyan Daniel. Ajarna prakara-prakara punika.” Testimonies to Ministers, 115.

Nolak wahyu bab struktur kitab Daniel, sing saiki lagi kabukak segelé, iku ateges klebu ing antarane wong-wong sing katandhai minangka wong duraka. Nem pasal kapisan ing Daniel netepake struktur kenabian sing nggambarake sajarah kenabian Adventisme, kéwan bumi, pitung puluh taun simbolis saka Yesaya pasal rong puluh telu, loro sungu Protestanisme lan Republikanisme, sajarah kenabian saka piweling malaékat kapisan lan kapindho, lan sajarah piweling telung malaékat. Nem pasal pungkasan ing Daniel nandhai piweling-piweling kenabian sing dibukak segelé ing wiwitan lan pungkasané kabèh sajarah sing wis kasebut mau.

Bab kapisan ing Daniel iku sajarahing obahe malaekat kang kapisan, ing wiwitan sajarahing kewan bumi. Bab siji nganti telu iku sajarahing obahe malaekat kang katelu, ing pungkasan sajarahing kewan bumi. Bab papat kudu dilarasake karo bab siji, minangka wiwitan, lan bab

lima lan enem kudu dilarasake karo bab siji nganti telu, minangka pungkasan. Tambahing kawruh kang diwakili ing bab pitu, wolu, lan sanga kudu dilarasake karo bab siji minangka sajarah wiwitan. Tambahing kawruh kang diwakili ing bab sepuluh, sewelas, lan rolas kudu dilarasake karo bab siji nganti telu minangka sajarah pungkasan.

Baris demi baris, aplikasi iki ngenali sajarah wiwitané kéwan bumi minangka bab siji, papat, pitu, wolu, lan sanga. Aplikasi iki uga ngenali sajarah pungkasané kéwan bumi minangka bab siji nganti telu, bab lima, enem, lan sepuluh nganti rolas. Mangkono, kitab Daniel diaturake minangka wiwitan lan uga pungkasané kéwan bumi.

Wiwitané kéwan bumi banjur bisa diidhèntifikasi minangka Daniel pasal siji, awit pasal papat kudu lumaku nutupi pasal siji (baris ing dhuwuré baris). Pasal pitu, wolu, lan sanga uga kudu lumaku nutupi pasal siji. Mulané, wiwitan sajarahé kéwan bumi diwakili déning Daniel pasal siji.

Mangkono uga tumrap pungkasaning kéwan bumi. Pungkasaning sajarah kéwan bumi kawejangake déning pasal siji nganti telu, lan pasal lima, enem, sepuluh, sewelas, lan rolas iku kanggo nutupi ing ndhuwuré telung pasal kang kapisan (baris demi baris); mila pungkasaning sajarah kéwan bumi kawejangake déning telung pasal kang kapisan ing kitab Daniel.

Bab siji nggambarake wiwitan, banjur bab siji nganti telu nggambarake pungkasan, lan struktur siji banjur telu iki nandhesake manawa struktur kenabian kitab Daniel iku padha karo struktur kenabian telung malaekat ing Wahyu patbelas. Ing kana, kaya ing Daniel, malaekat kapisan nggambarake sawijining sajarah kang kapisah, nanging uga dadi saprateloning sajarah telung malaekat kasebut. Ing wektu kang padha, amarga pangerten iki ngenali lan nandhesake gabungan telu lan siji, iku uga dadi struktur tembung Ibrani “bebener,” kang ora mung nggambarake Kristus lan daya nitahake Allah, nanging uga sawijining proses panggudangan lan panyucèkaké telung undhak-undhakan, kang digambarake loro-loroné ing Daniel bab siji, banjur maneh ing Daniel bab siji nganti telu.

Yesus, kang dadi kayekten, uga iku Sing Kawitan lan Sing Pungkasan, lan ing prakara iku sajarahing gerakan malaékat kapisan kaulang maneh kanthi trep satembung ing sajarahing telung malaékat, mula kanthi profètis bisa ditampa manawa telung bab kapisan saka kitab Daniel ditumpangaké ing dhuwuré Daniel bab siji, awit wiwitan tansah nglambangaké pungkasan. Mulané kitab Daniel dadi “kitab cilik” kang ana ing tangané malaékat, awit “kitab cilik” yaiku Daniel bisa kaawakaké kanthi sampurna ana ing Daniel bab siji.

Kita badhé nerusaké pasinaon kita bab kitab Daniel ing artikel salajengipun.

“Ing antarané wong-wong kang digolèki déning para perwira sing lagi nyawisaké kanggo netepi katetepan saka dhawuh kraton, ana Daniel lan para mitrané. Bareng dipratelakaké manawa miturut dhawuh iku wong-wong mau uga kudu dipatèni, Daniel, ‘kanthi rembug lan kawicaksanan,’ banjur nyuwun katrangan marang Ariocho, panggedhéné para pengawal ratu, ‘Yagéné dhawuh saka ratu iku kok kesusu banget?’

Arioch banjur nyritakaké marang dhèwèké bab bingungé ratu marga saka impèné kang nggumunaké, lan bab kasatané yèn ratu gagal olèh pitulungan saka wong-wong kang sadurungé iki dadi papan kapercayané kang paling gedhé. Sawisé krungu prakara iku, Daniel, kanthi nyangga uripé ana ing tanganné dhéwé, wani mlebu ing ngarsané ratu lan nyuwun supaya kaparingan wektu, supaya bisa nyuwun marang Gusti Allahé supaya kadhawuhan mbabar marang dhèwèké impèn iku lan tegesé.”

Sang ratu nampi panyuwunan mau. “Banjur Daniel lunga menyang omahé, lan ngandharaké prakara iku marang Hananiah, Misaël, lan Azarya, para kancané.” Bebarengan padha ngupaya kawicaksanan saka Sang Sumber pepadhang lan kawruh. Imané padha kuwat awit saka kasadharan yèn Allah wus mapanaké wong-wong mau ing papané, yèn padha nindakaké pakaryané Panjenengané lan nyukupi tuntutané kawajiban. Ing mangsa kabingungan lan bebaya padha tansah mratobat marang Panjenengané nyuwun pituduh lan pangayoman, lan Panjenengané wus kabuktèn dados pitulungan kang tansah caket. Saiki, kanthi remuking manah, padha masrahaké awaké manèh marang Hakim bumi, nyuwun kanthi temen yèn Panjenengané kersa paring kaluwaran marang wong-wong mau ing wektu kabutuhan kang mirunggan iki. Lan panyuwuné padha ora muspra. Allah kang wus padha aji-ajèni, saiki ngormati wong-wong mau. Rohing Pangéran tumedhak marang wong-wong mau, lan marang Daniel, “ing wahyu wengi,” kaandharaké impèné sang ratu lan tegesé.

“Tindakane Daniel kang kapisan yaiku ngaturake panuwun marang Allah awit saka wahyu kang wis kaparingake marang dheweke. ‘Pinujia asmaning Allah ing salawas-lawase lan ing sakalanggenganing kalanggengan,’ pangucape; ‘awit kawicaksanan lan kakuwatan iku kagungané Panjenengané: lan Panjenengané ngowahi jaman lan mangsa: Panjenengané nglungsuraké para ratu, lan ngangkat para ratu: Panjenengané maringi kawicaksanan marang wong wicaksana, lan kawruh marang wong kang duwe pangerten: Panjenengané mratelakaké prakara-prakara kang jero lan kang kasimpen: Panjenengané pirsapa kang ana ing pepeteng, lan pepadhang dumunung ana ing Panjenengané. Kawula saos panuwun dhumateng Paduka, lan memuji Paduka, dhuh Allahipun para leluhur kawula, ingkang sampun maringi kawula kawicaksanan lan kakuwatan, lan sapunika sampun mratelakaken dhateng kawula punapa ingkang kawula suwun dhumateng Paduka: awit Paduka sampun mratelakaken dhateng kawula prakawisipun raja punika.’” Prophets and Kings, 493, 494.